

#5

VÂNTUL

Mediteranei

ESTE

magic.

O

Scrisoare

FEROCE

DĂ

Sfaturi

FIȘA

CU

CURIOZITĂȚI

ESTE

ISTORIE

Tortul

ARE

Aripi

DE

vultur.

CÂINI

SUNT

rock

LA

bal.

Pe Poarta

DE

Ciocolată,

după

grădină

PRIMĂVARĂ

Cuprins

4	ADINA ROSETTI		
6-7	ANAIS BĂDESCU		
12	VLAD VASILE		
17	SOFIA ZUGRAVU		
20-21	CLARA ROSETTI		
25	TINA PĂUNESCU		
30-31	MARIA SOVAR		
37-38	ANA NAINER		
		RITA FROLU	5
		JULIA OPROESCU	9-11
		ALEXIA NICOLE OLTEANU	13-15
		TUDOR DITU	18-19
		MARTHA GURAN	23-24
		SONIA MLADIN	27-28
		MATEI CERCEL	32-35

Povești se pot scrie despre orice

Iată că am ajuns la finalul celor 10 întâlniri în care ne-am jucat împreună și în care am învățat multe... despre povești și ficțiune, despre ce înseamnă să ții un jurnal și cum se poate transforma asta în literatură, despre cum se ia un interviu (chiar și unui personaj fictiv), despre cum se jucau suprarealiștii de-a poezia (aici ne-am distrat de minune cu lipici și cuvinte decupate care s-au potrivit, ca prin magie), despre cum se spune o poveste în imagini, atunci când vrem să o transpunem în film.

Am mai aflat și ce se întâmplă când un explorator zăpăcit întâlnește o vedetă TV înfumurată, cum pot fi prinși traficanții de vise, ce vorbesc un porcușor pesimist și un robot defect când merg prin deșert, de ce întârzie o zână atunci când o chemi (pentru că i-a ascuns bagheta sora mai mică) și de ce organizează bufnița Obufa cursuri de scriere creativă pentru copiii (pentru că profesorii vorbesc numai despre verb, adverb și funcție sintactică).

Sper că ați rămas cu amintiri frumoase și sper să va păstrați inventivitatea, curiozitatea și pofta de citit & de joacă!

Cu drag,
Adina

Interviu cu bufnița Obufa

RITA FROLU

Mă numesc Anastasia Frolu și sunt jurnalistă la YAGP. Astăzi voi merge la bufnița Obufa, pentru a-i pune câteva întrebări despre cursul pe care îl ține.

– Bună ziua! Sunt Anastasia Frolu, jurnalistă la YAGP. Despre ce este vorba la curs?

– Cursul se numește „scriere creativă”, unde copiii își dezvoltă creativitatea și pofta de a scrie compuneri.

– Ce interesant! Cum v-a venit această idee?

– Păi, am vrut să văd cum se descurcă copiii la sculicioză (în special la romanță). Mi-am dat seama că profetoriții și profetorițele nu prea le dau copiilor compuneri (compuneri imaginative), ci vorbesc doar despre verb, adverb, timpuri, funcția sintactică etc.

– Ce o să faceți în acest curs?

– Am de gând ca la prima lecție să facem un cuvântojoc în care eu spun un cuvânt, cum ar fi: „marmota” și copiii trebuie să spună și ei un cuvânt care să aibă legătură cu „marmota”. La a doua oră, o să le vorbesc despre Jurnal. La a treia, o să facem și noi ca dadanii (dadaiștii), la a patra lecție, vom învăța despre interviu și... mai văd eu.

– Când și în ce perioadă se fac aceste cursuri?

– De pe 120.030.20160 până la 030.060.20160, sâmbătoza și duminicoza.

– Interesant! Faceți ore și cu adulți?

– Nu, pentru că adulții nu înțeleg precum copiii.

– Bine... Mulțumim mult pentru că ne-ați răspuns la aceste întrebări. O zi bună!

– La revedere!

„Fără prietenie nu ești om!”

ANAIȘ BĂDESCU

I

Mă cheamă Jon Von Hafer și sunt un explorator. Cred că mă cunoașteți. Am descoperit din greșeală Noua Zeelandă. Dar acum o să vă povestesc despre întâmplarea mea de pe muntele Rushmore.

Este o zi de iarnă și mă duc la magazin să îmi iau un telefon nou. Mă urc în mașină și programez telefonul pe GPS, dar, în loc să îl programez spre munții Meridionali, îl programez spre muntele Rushmore. Ajungând acolo, văd un magazin. Intru în el. Acolo era vedeta TV Maria Lara Shara Mora. Îi cer un autograf. Ea țipă. Țipătul ei provoacă o avalanșă care blochează ieșirea.

II

Lara spune:

– E numai vina ta, netrebnicule! Trebuia să îmi ceri un autograf?

– Stai liniștită! zice Jon și îi dă peste mână vedetei, care scapă sticla cu apă.

– Ah, este a doua cea mai groaznică zi a mea! Prima a fost când frizerița mi-a făcut părul alb!

Cei doi încep să țipe unul la celălalt. Peste jumătate de oră, Jon dă rămă 13 rafturi. 3 dintre ele erau cele cu apă. 10 erau cele cu mâncare. Vedeta începe să țipe iarăși la săracul Jon.

– Ești un incompetent. Bun de nimic. Te urâsc!

Peste trei ore, Jon și Lara sunt salvați de o fetiță pe nume Sofia, care avea doar 5 ani. Ea făcuse 7 facultăți de salvare. Și 10 facultăți de medicină. Deci era foarte simplu pentru ea.

Vedeta începe să se bălbăie. Jon fuge spre mașină și o întreabă pe Lara dacă vrea să vină și ea cu el. Ea zice că da. Ajung la Jon acasă. Vedeta îi spune:

– Îmi plac!

- Și tu mie! zice Jon.

Peste un an, se vor căsători și vor avea și un copil, pe Einstein.

III

Când avea 4 ani, Einstein știa să citească și să scrie. Nu era nici ca mama lui, nici ca tatăl lui. Era ca stră-stră-străbunica bunicului lui. Așa că Einstein fu dat la școală de mic. La 8 ani, era în clasa a V-a. La 13 ani era în clasa a X-a. La 19 ani terminase facultatea. Peste un an de pregătire de excelență se făcu doctor ortoped (chirurg). Muzica lui preferată era cea de operă. El era foarte foarte sensibil. Avea o inimă mare. Și ajuta pe toată lumea. Einstein se îmbrăca elegant, nu exista zi în care să nu își pună un papion. Locuia pe strada Primăverii. Lui îi plăceau bomboanele, respectiv cele cu ciocolată amăruie. Melodia lui preferată era „Copacul”. Îi plăceau copiii. Chiar dacă el nu avea nici unul.

IV

La vârsta de 39 de ani, Einstein decide să se mute la New York. Vede că în New York este totul diferit – mâncarea, apa, locurile, totul. Apa, de exemplu, avea gust de limonadă. Uneori chiar de portocale.

Einstein a stat 4 ani acolo, timp în care a scris cartea „Inima unui copil”. În carte era vorba despre un copil pe nume Jon Clopot, care este adoptat de o familie ce locuiește pe malul unui râu. Copilul acela avea un prieten care avea o boală. Pentru a se face bine îi trebuia o inimă. Așa că Jon Clopot îi dă inima lui. Când a publicat cartea, Einstein a zis: „Fără prietenie nu ești om!”

La vârsta de 43 de ani, se întoarce în țara natală, unde moare la vârsta de 100 de ani.

Pe crucea lui scrie: „Fără prietenie nu ești om!”

Toți oamenii care i-au citit cartea au venit la înmormântarea lui. Fiecare om a zis cât de important a fost Einstein.

- Eu sunt Vara și îl admir pe Einstein, nu aș fi putut fi aici fără el. Mi-a salvat viața!

De atunci, toți oamenii au făcut o tradiție în onoarea lui. De 1 Mai toți oamenii se vopseau în alb. Doar că acum oamenii se îmbracă în alb. Și dau petreceri.

Souls

JULIA OPROESCU

Call me Tasha, Tasha Byrnes. I've been trapped here, for years now. Where exactly? You might wonder... And why?

Well, I don't exactly know, but you've got a long story to listen to...

22 February, 2016

Nothing much, I was sitting in the middle of my room, on a fuzzy pillow, watching the news channel. I left to get a glass of water, and when I came back... I saw the news. But it wasn't just the 'average boring' news. It was something I actually cared about – Our city, and it was dying. I was confused, I didn't know what was happening. The news showed a cave full of vases, and then, a footage of people slowly becoming dust, and disappearing. I heard the news presenter say: "Someone needs to help this city, until it's too late!", But she couldn't finish what she was saying... because she turned to dust. I got shivers. I looked out the window, and saw a cloud of dust – it was expanding rapidly. I was terrified, I knew it was risky, but I had to do something. I couldn't just let my lovely city die. Deep within me, behind all of the fright and doubts, there was a spark – A spark of hope, it was small, but that was all I had. "I need to know what is going on!" I said to myself.

My parents weren't home at that time, and I was afraid they'd already been taken. My face turned red, and a tear rolled down my cheek. I grabbed my backpack, and ran downstairs in my parent's room. I found a torch lying on their bookshelf, and got extra batteries (Just in case it dies). I threw those in my backpack, and ran to the kitchen. I quickly found a few ingredients, and started preparing some sandwiches. "Hurry, HURRY, TASHA! The time is short". I finished making the sandwiches, put them in a plastic bag, and threw that in my backpack. I went in the hallway, and took my backpack with me. I reached for my cozy jacket, and put it on. I put my backpack on, too, and ran out the front door.

*

The sight was breathtaking, in a bad way. The trees were intoxicated from too much dust, they turned a brown-grey color. All of the factories and stores from my city stopped working, and so on... My city was amazing, but now it's just... plain dead. "Okay Tasha, stop whining, there's no time for that." I didn't know where to go, or what to do, so I just ran, and ran, and ran more. "Till I ended up on a deserted street. It was empty, and I was the only person there. I felt the dust pushing me, like it was giving me directions. The wind was buzzing in my ears, and I just stood, without knowing what to do. But from that moment, I saw something that made me believe that the choices I made weren't so great... I saw a man - he was wearing black clothes, and you couldn't really see him. It's like, if you put a black background behind him, he disappears. You can only see his face. He had red eyes, and looked sad, but an evil grin was covering it. I don't even know how a person can look sad, and simultaneously wear an evil grin... But that was all I saw, before he took me. I looked at my arm, it was slowly turning into dust - like the rest of my body. I panicked. My spark of hope had disappeared. I tried running away, but it was useless. I was slowly disappearing. I saw the face, the man, holding up a patterned vase, and those were the last moments that I was a whole, or... a part.

I am now here, in this vase, but I'm not the old Tasha, I'm just a soul now. It's year 2021, and I don't know what I'm going to do for the rest of my life. I used to cry, because I've lost my family, and friends. My town was destroyed; it was an abandoned dust town. I've tried to escape a couple of times, but the vase is closed from the top, and you can't push anything, because you're just a poor soul... I hear whispering from time to time, it's the other souls communicating,

I think. Maybe they're making an escape plan, like I used to do. Maybe they still have hopes in them, unlike me. Maybe, maybe, maybe.....

*

I was wrong. I saw something that made my little spark of hope shine again. It was a rat. Yeah, a rat. In your mind it may be an ugly, gross creature, but in my mind, it could be my escape from this vase, from this cave, from this city. I heard the rat coming in the direction of my vase, but I couldn't really tell, I just hoped. Yes, the rat is beside my vase, and I am happy, for the first time in years, I smiled. The rat started vigorously scratching my vase, until I heard a loud crack – My vase shattered. I saw that moment in slow motion, the moment I can finally get out of this hell. I flew, out of the vase, and out of the cave. But I stopped there, because I saw a lonely soul, crying in front of the cave. I pulled myself together, and got the courage to talk to him. “H-hey?” I say. He smirks. “Hi”.

“Are you okay?”

“No”, he says while wiping his tears. “I had the luck to escape from my vase, but with what cost? I'm alone. My family and friends are still trapped, or they may be missing. I have nobody, and I'm scared to fly away, but I don't want to live in this abandoned city anymore.”

“I know how you feel... Do you want to fly away with me?” I said while smiling.

“What's your name?”

“Eric, and I would love to fly away with you.” His eyes sparkled.

I blushed. Up, up, and away we went. We won't stop exploring the world. It's so beautiful.

*

So, this is it, my story. I wanted to let it out there, for everyone to hear. You should never give up, your spark of hope is still there, it's just covered by your bad thoughts. So continue trying, because you will succeed. And you'll make a new friend too :) It's better to be a roaming soul, than to be trapped in a vase forever. My family is still gone, but maybe they'll escape one day, like I did. Until then, I have Eric to keep me company. And soon, we will try to find out why things happened like they did.

~ To Be Continued ~

Călătoria spre paginile universului

VLAD VASILE

A fost odată ca niciodată un om pe nume Mircea care își dorea foarte mult, de când era mic, să meargă cu racheta în spațiu. Când era mic, se uita mereu pe Internet la poze cu rachete și spațiul cosmic.

Când a crescut mare, a început să citească despre rachete ca să afle cum se controlează și s-a hotărât să devină astronaut. S-a dus la centrul spațial NASA, unde a dat examenul medical și proba de înot. Nu a trecut cu succes examenul de vedere și mai avea foarte puțin să treacă examenul de înot. Din această cauză nu a ajuns astronaut.

Când s-a întors acasă, supărat, a găsit pe masă o carte cu titlul Călătoria spre paginile universului. A luat acea carte și a început să o citească. În carte era vorba despre un astronaut pe nume Anton. El trecuse testul și ajunsese astronaut la 18 ani.

Dintr-odată, cartea a început să strălucească, iar Mircea, curios, a pus mâna în lumină și a fost tras în carte. Mircea și Anton au devenit foarte buni prieteni, pentru că amândoi au avut același vis când erau mici.

În carte, Mircea putea face orice voia. A dat din nou testul de astronaut și l-a trecut din prima. A fost cel mai bun la toate probele.

Anton, care călătorise prin spațiu înainte să apară Mircea, îi spuse că văzuse pe planeta Vonasikinoiak o gaură neagră care ducea la dimensiunea lui Mircea. Cei doi prieteni s-au îmbarcat într-o rachetă și au pornit spre planeta Vonasikinoiak. Ca să ajungă la ea, au trecut printr-o grămadă de asteroizi, au trecut deasupra planetei Marte și au întâlnit marțieni care aveau lasere și trăgeau în sus către racheta lor. Ei s-au strecurat cu grijă printre lasere și au reușit să treacă. Apoi au ajuns la planeta Vonasikinoiak.

Într-adevăr, pe acea planetă era o gaură neagră în care se vedea aceeași lumină strălucitoare care l-a adus pe Mircea în carte. Au intrat în gaura neagră, dar acolo erau marțieni care aveau lasere cu care trăgeau în ei, era și o grămadă de asteroizi. Le-a fost foarte greu să ajungă la lumină, astfel ca Mircea să iasă din carte.

Anton a oprit racheta în fața luminii. Cei doi și-au luat costumul de astronaut, au ieșit din rachetă, și-au luat la revedere, iar Mircea a sărit în lumină.

Când Mircea a ajuns în lumea reală a văzut că lângă el era prietenul lui din carte, Anton, doar că era om, nu un personaj fictiv dintr-o carte. L-a întrebat ce s-a întâmplat, iar Anton i-a spus că a adormit în timp ce citea acea carte. Mircea s-a mirat un pic, mai ales pentru că pe noptiera lui a apărut o rachetă de jucărie identică cu cea cu care a călătorit cu Anton din carte. A învățat că nu e obligatoriu să fii astronaut în lumea reală, ci poți fi astronaut și în imaginația ta.

Aventura unui polițist

ALEXIA NICOLE OLTEANU

1

Bună, eu sunt Phillip. Sunt un polițist, dar în curând aş putea să-mi pierd slujba. Am un caz de rezolvat: trebuie să-lgăsesc pe şeful Clubului Traficanților de Vise. N-o să pot. Nimeni nu i-a văzut. Toată lumea zice că poți să-i găsești doar în vise, la 10.000.000.000.000.000.000.000.000 de ani. Am un mic ajutor, o fată pe nume Rami. Suntem o echipă de când am început serviciul.

2

Îi știu pe niște polițiști care mă urmăresc fiindcă sunt şeful mafioților de la Clubul Traficanților de Vise. Ei nu ne-au văzut niciodată, dar noi – da.

3

Într-o zi, totul s-a schimbat. Polițistul Phillip s-a dus pe strada Viselor.

4

Încă încerc să-i găsesc. Mă plimb pe strada Viselor. Oricine ar căuta aici mafioții de vise.

5

Pe stradă, Phillip văzu o umbră și începu s-o urmărească. Umbra a intrat într-o încăpere uriașă. La un moment dat, Phillip s-a împiedicat, făcând zgomot. Umbra și-a dat seama că cineva sau ceva o urmărea, iar Phillip și-a dat seama că umbra l-a văzut, așa că a fugit. A mai observat că era unul dintre mafioți.

6

Cineva m-a văzut. Sigur a fost un polițist. Ce o să-i spun șefului!? Sigur se va supăra pe mine.

7

Le-am văzut ascunzătoarea. Acum știu unde să vin. Dar ei mă cunosc. N-o să pot intra nedescoperit. Dar stai! O am pe Rami. Ea se pricepe la costume. Nu mă mir că e ajutoarea mea.

8

Eu îl ajut mereu pe Phillip. Sunt mâna lui dreapta, dar în același timp sunt și cea mai bună prietenă a lui. Acum ne pregătim. Ne îmbrăcăm, ne costumăm, ne înarmăm. Trebuie să fim rapizi.

9

Eu cu Rami ne pregăteam. Totul era gata. Când ne-am uitat în oglindă, eram alte persoane. Când ne-am urcat în mașină, ne era un pic frică.

10

Echipa ajunse acolo și intră fără nicio problemă. Toți se uitau ciudat la ei, dar Phillip și Rami își continuă drumul cu bărbia sus.

- Voi cine sunteți? întrebă unul dintre mafioți.
- Noi suntem „cei noi”, iar Phillip făcu cu ochiul.
- Nu știm nimic despre voi!
- Nu pot să cred că șefu' nu v-a zis de noi. O să se supere că nu l-ați ascultat.

11

Până la urmă, ne-au lăsat să trecem. Eu și cu Rami tremuram din tot corpul. Am încercat să căutăm un tip care părea mai de treabă. Într-un colț întunecat am găsit pe cineva.

- Știți unde îl găsim pe șefu'? întrebă Rami.
- Pe scări în sus, la dreapta și intrați în camera cea mai mică pe care o vedeți. Și când zic cea

mai mică mă refer la înălțime.

12

Fillip și Rami urmaseră instrucțiunile, dar nu știau de ce șefu' stă în camera cea mai mică și nu în cea mai mare. Când ajunseră pe hol, Phillip văzu douăzeci de camere numerotate. Toate erau la fel. Așa că s-au împărțit astfel: Phillip intră în camerele de la 1 la 10 și Rami în cele de la 11 la 20. Dar în fiecare cameră era exact același lucru: un om care stătea pe un scaun la birou. Nu știau unde e șeful.

13

Oare ce o să facem acum? Nici eu, nici Rami nu știm ce o să se-ntâmples.

14

Am o idee. Trebuie să-i spun și lui Phillip. O să fie super fericit.

– Phillip, ar trebui să le dăm un test.

– Și ce-ar trebui să-i întrebăm?

– Un polițist adevărat ar ști. Gândește-te.

15

– Vreau să-mi arătați semnul din naștere, zise Phillip cu un ton nervos, dar fericit că va afla cine e adevăratul șef.

16

Fiecare avea alt semn, dar nu-i poți păcăli pe polițiști. Toată lumea știe că șeful nu are nici un semn de naștere. Singurul care n-a venit a fost cel din camera 7. Așa că eu cu Rami l-am arestat.

17

A fost o superaventură. Mă bucur că sunt colega lui Phillip!

Excursie în Țara Merelor

SOFIA ZUGRAVU

Lui Daniel îi plac merele. De fiecare dată când vine la bunica lui, culeg împreună merele. Azi bunica croșeta, Mimi pisoiașul dormea, iar Daniel stătea cu capul în poala bunicii. Dintr-odată, își ridică uimit capul. Scaunul bunicii își ia zborul cu tot cu ea, Daniel și Mimi.

– Bunico, zburăm! Și uite! Peste tot zboară mere!

– Ia unul și mușcă din el!, zice bunica.

Daniel ia un măr roșu ca focul și înfinge dinții în el. Imediat după aceea, mărul arăta de parcă de parcă nimeni nu ar fi mușcat din el.

– Bunico, e minunat!

– Stai să ajungem în Țara Merelor.

Mai plutiră lin câteva minute. Începu să se vadă Țara Merelor. Peste tot erau mere de toate felurile: mari, mici, roșii, galbene, verzi și chiar mere albe cu picățele turcoaz.

Apoi scaunul ateriză cu o bufnitură puternică pe pământ. Mimi mieună și sări trei metri în sus (piscicile astea extreme...).

Porniră cu toții, cu pisica pe umărul bunicii, să exploreze acel nou ținut. Dintr-odată, Daniel văzu un măr uriaș, de culoare verde.

– Bunico, aș putea să gust?

Înainte ca bunica să apuce să-i răspunda, Daniel se repezi spre măr și mușcă cu poftă.

Deodată mărul începu să se clatine. Partea de unde mușcase Daniel se surpă și ieși... o rămă uriașă!

Mimi sări iarăși în sus și o luă la fugă. Râma alunecă spre bunica. Daniel țipă tare:

– Bunico, ai grijă!

Daniel se ridică brusc din poala bunicii, răsturnându-i andrelele.

– Daniel, ce ai?, se miră bunica.

– Stai să vezi ce vis am avut. Să ți-l povestesc...

Bunica ascultă visul lui Daniel și își petrecură următoarele zile vorbind despre Țara Merelor.

O lume mitică

TUDOR DITU

Într-o noapte de vineri, Maria a avut un vis foarte ciudat. A visat că se află într-o lume mitică. Maria nu își dădea seama că lumea această era magică, deoarece când visezi crezi că tărâmul în care te afli este de fapt real. Dar dacă o să ascultați această poveste, veți fi convinși că acest tărâm e mitic.

Maria se afla pe un deal. În acest loc, mai mulți unicorni și cai zburători mâncau iarbă cu sclipici, iar stăpânii lor, niște îngeri, își periau caii cu niște perii de aur. Unicornii alergau veseli pe pajiște, iar Maria era impresionată de aceste animăluțe. Doar în cărțile cu basme putea întâlni asemenea creaturi fantastice. La un moment dat, se duse la un înger și îl întrebă dacă poate să-i călărească unicornul. Acesta i-a spus că are nevoie de antrenament, pentru că mâniarea unui cal zburător este mai grea decât pare. Ea plecă supărată. Chiar și-ar fi dorit să simtă acea senzație de a călări un cal zburător ca Pegas, dacă ați auzit de el.

În drumul ei către nicăieri, întâlni un cal zburător, rănit la copită. Acesta o întrebă:

– Poți să mă ajuți?

Maria fu surprinsă că acel căluț putea să vorbească, iar ea, fiind puțin panicată, încercă să-i răspundă:

– Ce s-a întâmplat, puiule?

– Am călcat într-un spin de aur și nu pot să-l scot. Te rog, ajută-mă!

– Sigur! Nicio problemă.

Încercă să scoată spinul de aur din copita calului, iar într-un final, reuși.

– Incredibil. Mă simt din nou liber. Mulțumesc, fată dragă.

– Poți să-mi spui Maria.

– OK, Maria! Ca recompensă pentru că m-ai ajutat, ce vrei să fac pentru tine? Ți-ai dorit ceva, dar n-ai avut posibilitatea să primești sau să faci acel lucru? Eu te pot ajuta.

Maria stătu puțin pe gânduri, venindu-i în minte dorința ei cea mai mare. Într-un final, îi spuse calului:

- Vreau să fiu stăpâna ta.

- Doar atât?

- Exact. Mi-am dorit dintotdeauna în visele mele să călăresc un cal zburător. Asta mi-aș dori.

- Aș fi onorat să-ți arăt țărâmul, purtându-te în șaua mea ca pe o prințesă adevărată.

- Atunci să începem să vizităm țărâmul!

Maria și căluțul ei înaripat își începură călătoria. Au vizitat regatul cât ai bate din aripi și au aterizat în fața castelului, prezentându-se în fața regelui din acel țărâm.

- Cine ești tu, fată frumoasă, și cum de l-ai cunoscut pe calul meu favorit, Vifor?

- Este calul dumneavoastră? Am crezut că pot fi eu stăpâna lui. Eu sunt Maria, am 12 ani și vin de departe ca să vă vizitez regatul.

- Toți caii din regat sunt ai mei, dar acum sunt prea bătrân să îi pot călări. Așa că ei își pot lua și stăpâni mai tineri. Îți place regatul meu?

- Da, este minunat și nu seamănă deloc cu orașul în care locuiesc eu.

- Știu. Sunt mândru că am ajuns ajuns stăpân peste acest regat.

- Voiam să va întreb ceva...

- Sigur, spuse regele.

- Dacă sunteți mărinimos, slăvite rege, îmi puteți împrumuta calul dumneavoastră ca să-l prezint și familiei mele. Dintotdeauna mi-am dorit să pot călări lângă casă și să pot arăta asta și prietenilor mei.

Regele încuviință și, într-o clipă, Maria se trezi călărindu-l pe Vifor deasupra școlii ei și a parcului unde se juca. Le făcu cu mâna, fericită, prietenilor pe care îi întâlni și apoi coborî ușor pe strada care ducea spre casa ei. Nimeriră printre mașini și autobuze, iar Vifor începu să se agite, pentru că el nu știa regulile de circulație. Un polițist îi văzu pe Maria și Vifor și, apropiindu-se, îi ceru fetei actele la control. Fetița se panică, nu avea niciun act de-al lui Vifor și nici certificat de cal înaripat nu avea!

„Ups, ce mă fac??”

Și în momentul acela se trezi. „Ce ușurare că a fost doar un vis”, dar un vis frumos, în care Maria și-a împlinit dorința de a călări un cal înaripat.

Viața unei jucării de pluș

CLARA ROSETTI

Slick e o vulpe din pluș. Era pe un raft de animăluțe, împreună cu un câine, un pinguin și un elefant. Prima oară m-a tentat un husky, apoi l-am văzut pe Slick. Am făcut an-tan-te și, dintre toate jucăriile din pluș, a ieșit Slick. Am făcut încă o dată, și tot el a ieșit! M-am dus la bunica și am întrebat-o care îi place mai mult și a spus că vulpea e cea mai drăguță. Și așa a rămas – Slick a fost alesul! Am mers cu el la pizzerie și apoi am ajuns acasă. Acolo ne-am jucat împreună. Eram amândoi foarte fericiți.

Următoarea zi, am mers împreună la școală. Acolo s-a întâlnit cu verișorii lui: Rocco și Safari. Era aniversarea lui Rocco. Tortul a fost o gogoasă înfășurată în jeleu, în care erau înfipti doi dinți de furculiță. Ziua următoare a fost la fel, doar că Slick și-a cunoscut bunica, pe Erica. A fost o zi de școală foarte interesantă. Spre seară, când am ajuns acasă, am dat o mică petrecere de ziua lui Scarlat, cel de-al doilea frate al meu.

Noaptea, l-am ținut pe Slick o oră la pieptul meu, pentru că am o problemă cu somnul. În noaptea aceea, am reușit să nu mă trezesc. A doua zi era weekend și am fost cu bicicleta în pădure. Am stat cu el la piept, băgat în hanorac, dar cu capul ieșit afară. Am mers cu viteză prin pădure. Pe lângă mine au trecut niște căprioare. Seara am reușit să adorm mai repede. Puterea din acest animal a început să iasă la iveală. Noi doi am devenit cei mai buni prieteni și vreau să rămânem așa.

Astăzi, Slick împlinește 9 luni (e născut pe 1 mai). Toată ziua am stat singură și doar Slick

mi-a ținut de urât. Măine dau examenul de franceză și sunt foarte stresată, dar Slick mă ține în formă. E talismanul meu norocos.

Astăzi e ziua cu pricina. Dau mai întâi examenul scris, apoi urmează cel oral. Cred că m-am descurcat bine cu Slick, talismanul meu norocos. Acum sunt la librărie și aleg o soră pentru Slick. Până la urmă am ales un răs, care e de fapt băiat și îl cheamă Buckwheat. Slick e gelos. Eu îi spun că n-are de ce, dar e foarte gelos și nu mă crede.

Ieri am mers cu Buckwheat pe role și ne-am întâlnit cu iubitul mamei și cu Lara, fata lui. Lara spune că are și ea un animal de pluș de felul ăsta, o pisică...

Fratele meu s-a înrăutățit: a intrat la școală și e bătașul clasei. Deodată, îl ia pe Slick și-l aruncă pe geam. Fără să vreau, îmi iese un țipăt: NUUUUU!!! Ies din casă și cobor în fața blocului să-l recuperez pe Slick. Din fericire, e intact!

Doi ani mai târziu

Încă mai sunt atașată de Slick și de Buckwheat. Nu-i pot lăsa din mână, pur și simplu nu pot! Într-o zi, vine mama și zice:

– Gata cu plușurile! Vreau să fii normală! La 12 ani nu mai poți avea jucării din pluș! Ești prea mare!

Și mi le aruncă la ghenă, pe burlan.

– NUUUUUUUUUUUU!

– Gata cu ele! Să nu crezi că-ți dau voie să cumperi altele!

Și am început să plâng în hohote. Doar ele au fost ultima mea speranță. De atunci m-am simțit cel mai singur copil de pe lume.

RIP RIP

SLICK BUCKWHEAT

Și așa am rămas cel mai singur și întunecat copil de pe lume. Așa am rămas cu inima frântă toată viața. Nu mi-am putut găsi liniștea și pacea niciodată! Așa se sfârșește copilăria frântă și întunecată a unei fete care există cu adevărat.

Șirul de dispariții misterioase

MARTHA GURAN

Familia Smith locuia fericită pe strada Campanulelor la numărul 47, în orașul Armoniei. În acest oraș totul mergea bine, nu existau certuri și locuitorii erau mereu într-o stare bună. Zilele erau mereu însorite, iar nopțile erau mereu răcoroase și plăcute. Toată lumea era împăcată cu ce avea și nu existau lipsuri.

Era perfect.

Însă, într-o zi, familia Thompson, vecină cu familia Smith, a dispărut. Rick, mezinul familiei, s-a înfricoșat atât de tare, încât nu a mai ieșit din casă o săptămâna.

Melisa și Tom, părinții lui, s-au speriat și ei la rândul lor. Nimeni nu știa unde dispăruseră Thompsonii sau ce se întâmplase cu ei. Ce era și mai ciudat era că dispăruseră pur și simplu. Ieri se jucau table pe veranda casei, azi – nici urmă de ei! Tot ce luaseră cu ei era un dulap mare din lemn de stejar pe care îl aveau la intrare.

Lunile au trecut. Diverse familii au tot dispărut așa, de pe o zi pe alta, fără a lua cu ele mai mult de un șifonier sau un dulap. Toată lumea se întreba ce se întâmplă. Spaima și panica au reușit să se infiltreze repede în rândul locuitorilor orașului, familia Smith nefiind o excepție.

Apoi, pentru un timp, a fost liniște. Nici o dispariție. Oamenii și-au continuat viețile și Armonia a fost restabilită. Au uitat de disparițiile misterioase, însă rău au făcut.

Într-o seară, când atmosfera era mai calmă ca niciodată, Rick, Tom și Melisa își petreceau timpul în curtea casei. Tom citea un roman gros, iar când ridică privirea pentru o secundă din paginile cărții, văzu o lumina ciudată ce venea din bucătărie. Curios, se îndreptă într-acolo. Melisa și Rick îl urmară. Nimeni nu se aștepta să vadă ce au văzut ei. În centrul bucătăriei stătea un grup de vreo cinci-șase schelete. Arătau exact ca oamenii normali, însă nu aveau piele și nu purtau haine. Familia Smith se holba la ei. Era o tăcere mormântală. În cele din urmă, unul din

misterioasele schelete grăi:

- Suntem aici pentru a va informa că ați fost selectați să locuiți într-un mediu nou, subacvatic. Este benefic, deci nu aveți de ce vă teme. Vă rog să mă urmați în sufragerie pentru a vă pregăti pentru călătoria ce urmează. Veniți de bună voie sau cu forța!

Rick, Tom și Melisa au rămas încremeniți pentru câteva clipe, apoi au înaintat spre sufragerie.

- Nu aveți de ce să vă temeți. Colegii mei vă vor tunde părul, vă vor curăța pielea, apoi veți îmbrăca niște haine sterilizate. Dacă veți simți vreo durere în acest timp vă rog să vă amintiți că nu este nici pe aproape de ceea ce veți simți după aceea, grăi un al doilea schelet.

Și întocmai cum spuse, așa se și întâmplă. Părul le-a fost îndepărtat până la chelie, pielea frecată cu un burete plin de apă, iar apoi au îmbrăcat niște haine plăticoase și dure, cu aspect de spital.

- Minunat! Începu din nou scheletul. Acum urmați-mă spre vehiculul de transport.

Se apropie de unul dintre dulapurile familiei Smith și îi deschise ușile. Înăuntru se aflau trei scaune și niște tuburi cu măști.

- Vă rog să ocupați un loc și să vă puneți masca pe față. În timpul călătoriei ea vă va anihila toată pielea și veți fi transformați în niște schelete exact ca noi, gata să populeze un nou mediu. Nu vă temeți. Doare doar puțin!

Ironia i se citea în glas, însă Rick, Tom și Melisa îi urmau instrucțiunile în tăcere. Cu mâinile tremurânde și ochii plini de lacrimi își puseră măștile pe față. Apoi ușile se închiseră.

Durerea ce urmă fu neasemuită. Fiecare colțișor al corpului icnea și ardea. Nu se poate spune pentru cât a durat. Să fi fost o zi, două ore sau patru secunde? Nimeni nu știe, însă, atunci când se termină, cele trei ființe se simțiră ușurate și deopotrivă șocate. Se holbară unele la altele pentru câteva minute, apoi ușile dulapului în care se aflau se deschiseră, lăsând la iveală un oraș subacvatic

Era un oraș cetate, plin cu turnuri și turnulețe. Erau viu colorate și arătau primitiv. Singurul lucru mai aparte era că nu se ivea nici un locuitor. Totul era pustiu.

Centurile scaunelor se desfăcură și Rick, Tom și Melisa ieșiră timid din dulap spre ceea ce urmă să le fie o nouă casă. Toți aveau o singură întrebare în minte: Cum?

Cum? Cum? Cum? Cum? Cum? Cum?

Domnișoara Te Rog

TINA PĂUNESCU

În familia Mulțumesc, nu e greu să provoci o ceartă. Chiar dacă într-o lume a manierelor ar trebui să nu existe război, acesta tot există!

Doamna Bună Dimineața și domnul Bună Seara sunt nedespărțiți și aproape de neoprit atunci când vine vorba de o ceartă. Ei se ceartă mereu din cauză că se fac de râs unul pe celălalt. Manierele există în lumea oamenilor ca să dăm o impresie bună și ca să nu ne facem de râs, dar în lumea manierelor, imaginea e totul. Ei doi au o singură fată, iar numele ei este Te Rog. Te Rog este o fetiță tare cuminte, deșteaptă, frumoasă și mai ales manierată. Plăcută de toți domni și doamnele, Te Rog este o fetiță perfectă pe care orice mama sau tată și-ar dori-o. Soții Mulțumesc o tratează cu respect, dar nu îi oferă iubirea de care orice copil are nevoie și la care tânjește. Părinții ei sunt atenți la fiecare detaliu.

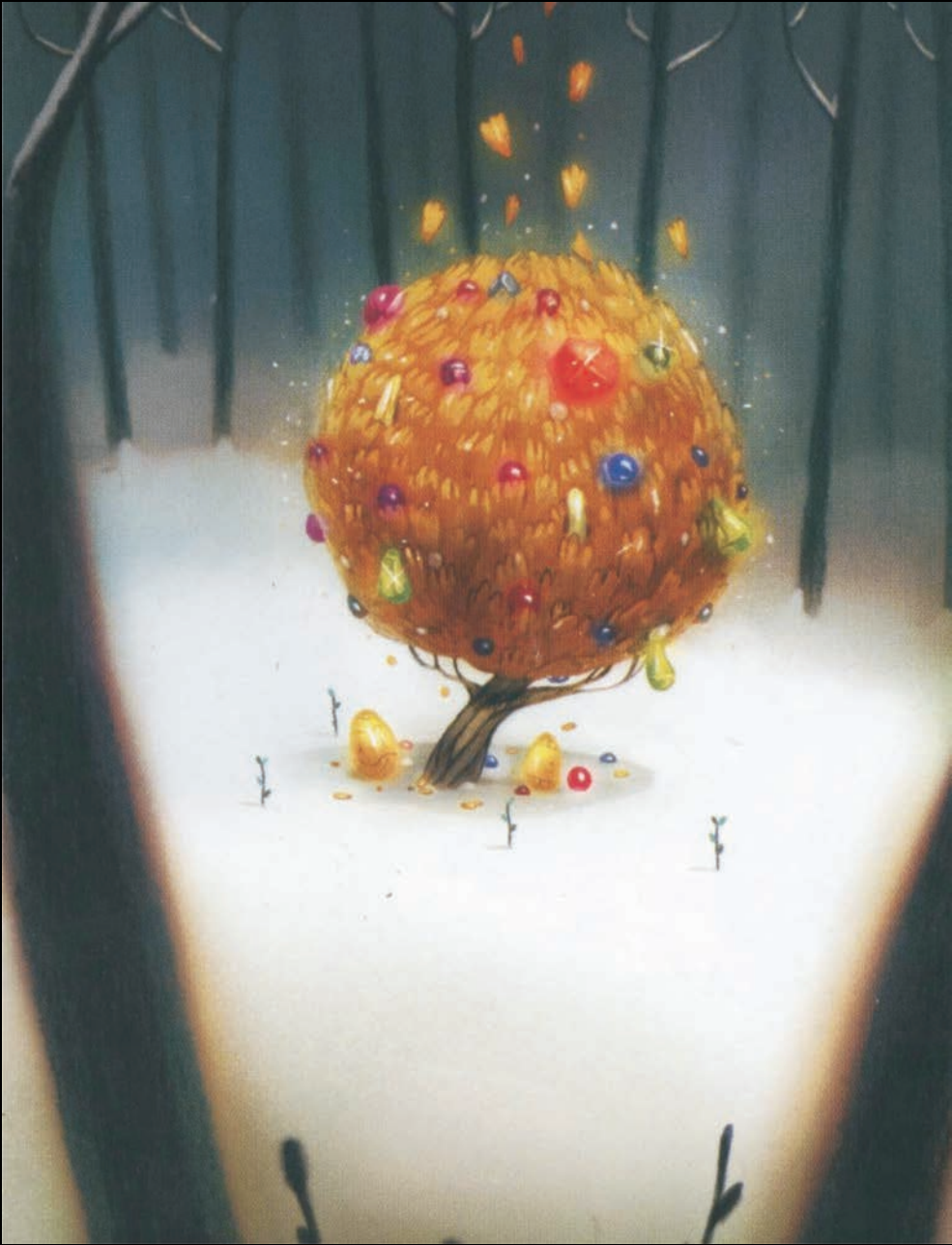
Dragă noastră Te Rog a hotărât ca mâine, după ore, să plece în paradis. Paradisul pentru ea era o mare clădire din țara Bună, unde veneau toate manierele și vorbeau între ele despre subiectele lor comune. Te Rog voia pur și simplu să vorbească cu cineva.

A doua zi, după școală, porni la drum. Ajunse după trei zile. Acolo întâlni mulți oameni politicoși, ca părinții ei, dar nu găsi pe nimeni cu suflet. Toți aveau suflet, dar nu toți erau politicoși din suflet. Ei nu spuneau Bună ziua ca o urare sau ca pe un lucru frumos pe care îl spui cu plăcere, ci spuneau asta de parcă citeau dintr-o carte cu dialoguri mohorâte.

După o lună, l-a întâlnit pe Noapte Bună, un băiat cu suflet mare, voios și politic, de care Te Rog se amoretă din prima.

- Bună, eu sunt Noapte Bună! spuse băiatul cu o vioșie inedită.
- Bună, eu sunt Te Rog! spuse fata fericită că găsisese acea persoană cu suflet pe care o căuta.
- Vrei să ne jucăm, Te Rog?
- Desigur, cu mare plăcere!

S-au jucat ani și, după ce au terminat cu joaca, s-au căsătorit. Au avut doi copii, Bună și Pa, care se certau mereu, dar care era doi oameni cu suflet mare.

Diamante, safire și rubine

SONIA MLADIN

Într-o seară, pe când eram în vacanță la munte, stăteam în cabană și mă uitam pe pereți. Părinții mei pregăteau un grătar de seară. M-am gândit să nu stau toată seara în cameră, doar eu cu pereții, așa că am ieșit afară. Pe când mă îndreptam spre locul unde stăteau părinții mei, am văzut cu coada ochiului o luminiță din partea opusă a cabanei. Nu se vedea foarte bine, așa că m-am dus în podul cabanei să o văd mai bine. Din păcate, nu s-a văzut prea bine nici din acel loc. Tot ce am putut vedea era forma ei rotundă. Deodată, mi-a venit o idee: să îi rog pe părinți să mă lase să merg până acolo, pentru a vedea ce se află în acel loc. Așa că am spus:

- Pot să mă plimb pe aici?
- Ia uite cine s-a săturat de pereți!
- Deci?
- Da, poți merge, dar să nu te îndepărtezi și să iei un felinar și o plasă...

- Plasă? Pentru ce?
- Credeam că vrei să prinzi licurici.
- Aici nu cred că există licurici.
- Dacă zici tu... Oricum ia-o și să nu te îndepărtezi prea tare.
- Nu-ți promit nimic... paaa!
- Paaa!

Înainte să plec, am făcut o oprire la căsuța din copac, să îmi iau felinarul și plasa de licurici. Tata venise cu mine ca să adune lemne, apoi a plecat și eu am rămas singură, ceea ce nu era așa de rău. M-am cățărat într-un copac ca să văd unde se află lumina. Lumina era din ce în ce mai strălucitoare și mai mare și puțin amenințătoare, dar nu îmi era frică. După vreo zece sau cincisprezece minute de mers, am zărit un fel de zăpadă pe jos, doar că era mult mai pufoasă. După mai mulți pași, zăpada pufoasă era din ce în ce mai înaltă; ajunsese într-o parte a pădurii pe care nu o mai văzusem până atunci, deși mergeam cu părinții la cabană de când eram mică și mergeam adesea și prin pădure.

Lumina se transformase într-un copac cu frunze de aur și fructe din diamante, safire și rubine. Când am atins un diamant, el s-a înnegrit și a căzut, apoi s-a înnegrit și copacul, apoi și el a căzut. Pământul începuse să se zguduie și să se crape. O prăpastie uriașă a despicat pământul atât de repede încât am căzut în ea.

Dintr-odată simt un fior rece pe față și mă trezesc în camera mea, cu geamul deschis. E dimineață.

Totul a fost un vis... cam înspăimântător. De atunci m-am gândit să mă bucur mai mult de vacanță și să mă plimb în fiecare zi prin pădurea de lângă cabană.

Magia adevărului

MARIA SOVAR

Au fost odată ca niciodată două surioare gemene, Luana și Sorana. Luana era invidioasă pe sora ei, deoarece ea era mai frumoasă, mai caldă și mai blândă (asta era părerea Luanei). Iar Sorana credea că Luana este cea mai frumoasă, cea mai deșteaptă, cea mai... Oricât de mult încerca bunica să le explice fetelor să nu se mai certe, că trebuie să se iubească și să se ajute, nu reușea să le apropie. Aveau și momente frumoase, în care se jucau, iar bunica le alinta Luna și Soarele.

Într-o zi, pe când fetițele erau la grădiniță, doamna învățătoare le anunță că se apropie „Săptămâna Altfel” și s-a gândit ca într-una din zile să invite un magician. Fericirea ce se citea pe chipurile copiilor spunea totul despre propunerea doamnei învățătoare. Fetele erau fericite și abia așteptau să vină această zi! O întrebau pe bunica mereu cât mai este până la „Săptămâna Altfel”.

Luana se gândea să-l întrebe pe magician dacă o poate transforma pe sora ei în „Soare”, așa cum o alinta bunica. Știa ea din poveștile spuse de bunica ei că magicienii puteau face minuni. Și când era supărată pe Sorana voia să o transforme în „Soare”. Abia aștepta să vină ziua în care se va întâlni cu magicianul să-l întrebe dacă poate face această magie.

Iată că timpul a trecut și a venit și mult așteptata zi. Luana abia aștepta să-l cunoască pe magician și să-i facă propunerea la care se gândise. În timpul magiei, aproape că nici nu s-a putut

concentra la ce se întâmpla, gândul ei era la cum să-l abordeze pe magician. În fine, ora de magie a luat sfârșit și toți copiii au aplaudat. Luana și-a făcut curaj și s-a dus să-l întrebe.

- Chiar ești un magician adevărat și poți face lucruri ciudate?

- Da, sunt un magician adevărat și chiar fac lucruri ciudate. De ce?

- Atunci poți să mă ajuți cu ceva?

- Sigur, scumpo, cu ce te pot ajuta?

- Vezi fetița aceea de acolo? Este surioara mea. O poți transforma în „Soare”? Bunica așa o alintă. Magicianul, surprins de ce auzea, a rămas un pic pe gânduri, apoi a zis:

- Cred că pot face câte ceva, dar o să dureze ceva timp.

- Bine, bine. Deci o să mă ajuți?

- Să fii sigură!

Luana zâmbi și se întoarse la sora ei.

S-au întors acasă, au povestit cum a fost întâlnirea cu magicianul și fiecare s-a retras la ea în cameră. În ultima zi din „Săptămâna Altfel”, când s-a trezit, Luana s-a simțit ciudat. Era foarte straniu, ceva nu funcționa bine, în cameră era frig, iar ceasul deșteptător nu sunase. Când a deschis ochii, și-a dat seama că nu este în patul ei, ci în spațiu. Ea era „LUNA”. Nu trecu mult și o observă pe sora ei. Ea era „SOARELE”?

Bineînțeles iar stau în umbra ei, își zise Luana.

- Ăăăăă, unde sunt? se auzi suspinând Sorana.

- Stai, nu mai plânge! O să-ți explic eu despre ce este vorba, spuse Luana. Îi povesti despre propunerea pe care o făcuse magicianului și oftă.

- De ce nu mi-ai spus? Și acum ce facem? Cum ajungem acasă? Ai vreun plan? Cum revenim la loc fetițe? Sper că ai un plan, nu?

- Din păcate, nu, nu am nici un plan.

- Știi, uneori vreau să fiu ca tine. Mă bag în toate discuțiile și uneori dau de bucluc, ca în acest caz. Mă ierți? Avea dreptate bunica, trebuie să fim cele mai bune prietene.

Deodată se auzi o explozie. Fetele se aflau în sala de clasă. De la geam le făcea cu mâna magicianul. Se rupsese vraja doar datorită faptului că au fost sincere una cu cealaltă. De atunci, Luana și Sorana s-au purtat ca două surori și sunt nedespărțite și fericite!

Dorința lui Andrei

MATEI CERCEL

1.

Andrei este un băiat în clasa I. Fiind cel mai scund din clasă, toată lumea are remarci caraghioase la adresa lui: „Te-au sunat piticii! Te vor înapoi!” În plus, Andrei mai era nemulțumit de înălțimea lui și din alte motive: nu ajungea la frigider, nu se putea urca pe scaunul de la birou, așa că făcea temele la masa din bucătărie, nu putea deschide șifonierul și multe alte probleme minore. Totul până într-o zi...

2.

Andrei e la școală. Bătăușul clasei, Radu, se luase la bătaie cu cel mai bun prieten al lui Andrei, Tudor. Andrei îi spune lui Radu:

- Ia-te de cineva pe măsura ta, nu de Tudor!
- Nici tu nu prea ești, zice râzând.

Bineînțeles, Andrei mănâncă bătaie...

Pe drum spre casă, Tudor îl întreabă:

- Chiar trebuia să faci asta? Arăți de parcă a dat mașina peste tine!

3.

Cum ajunge acasă, mama lui zice, oarecum ironic:

- Ce-ai mai pățit, te-ai aruncat de pe Empire State Building?

- Nu, am luat bătaie!

- De la cine?

- Radu.

- Aha, eram convinsă!

- Măcar de eram mai înalt, poate îl intimidam, zise el mai mult pentru sine.

Andrei se gândi la vorbele astea toată seara. Auzi un zgomot de afară, prima oară încet, a doua oară tare. Văzu o licărire. Cine putea fi? Deschise ușa și era, ei bine, o... zână!

4.

- Aș fi venit mai devreme, dar sora mea mai mică mi-a ascuns bagheta! zice mica zână convinsă 100% că știe despre ce vorbește.

- Scopul și motivul vizitei! zice Andrei, fără să-și dea seama că e o zână.

- Sunt o zână!! Ți-o pot dovedi!

- Daaaaa, sigur, atunci îmi voi pune o dorință!

- Ok, fix pentru asta am venit, dar...

- Îmi doresc să fie copiii înalți și adulții scunzi! zice el la plesneală, convins că zâna n-o să facă nimic.

O explozie de lumini se petrece. Andrei adoarme la ușa de la hol.

5.

Andrei se trezește în hol. E înalt, la fel ca părinții lui. Mama stă pe o pătură lângă el:

- 'Neața! Se pare că acum noi suntem mici! Ce ironie din partea vieții!

- Dap, și eu sunt mare acum!

Andrei s-a dus la școală ca în orice altă zi normală, doar un lucru a fost nasol: tatăl său nu

mai ajungea la pedale, așa că mama era la pedale: accelera și frâna, iar tata spunea de la volan „Stop!”, „Accelează!” și „Mai încet!”. Drumul a durat o oră și jumătate. Din fericire, nu era deloc trafic.

6.

Andrei a ajuns la școală primul. Probabil ceilalți au plecat pe bicicletă. La începutul orei, doamna învățătoare a trebuit să se urce pe catedră cu greu, ca să monteze o planșă. A fost ora ideală pentru copii, deoarece doamna nu a mai ajuns la dulapul cu markere, ca să scrie în caiet. N-au mai putut nici să verifice teme, deoarece ochelarii doamnei erau mult prea mari. Cel mai slab la învățătură, Paul, a zis că a fost ziua perfectă.

7.

Doar că în ziua următoare Andrei a realizat că să fi înalt are și dezavantaje: când s-a urcat în leagănul din curte, dădea întruna cu capul de bara de care era fixat leagănul, când a fost în parc, toboganele, cândva uriașe, erau mici și strâmte. Probabil și din alte motive asemănătoare, era gol tot parcul. Cum a ajuns acasă, a dat cu capul de tavan – cum se explică asta urmează să aflați. La intrarea în camera lui se află un prag destul de înalt, ceea ce i-a provocat lovitura.

Pentru o clipă i-a părut rău că e înalt. Apoi i-a trecut.

8.

„GATAA!” a zis Andrei când a realizat că crește. Avea 1,80 când s-a culcat și acum are 1,82. S-a gândit cum să salveze lumea de la înălțarea excesivă. Apoi a văzut că părinții lui deveneau din ce în ce mai mici. Erau de mărimea unui pitic de grădină mai înalt. Andrei s-a gândit să facă din nou ceva bun, ca zâna să vină, să-i ceară să fie totul normal și înălțimile să fie ca înainte. Trebuie doar să facă o faptă bună.

9.

Andrei are o idee genială. O va ajuta pe doamna învățătoare să ia markerele din dulapul aparent prea înalt. Zis și făcut. Totul părea ușor. La școală, Andrei încearcă să ia markerele, dar

Paul îl atacă și le pune la loc. Cu chiu, cu vai, cu ajutorul lui Tudor, reușește să-i dea piticului... pardon, doamnei învățătoare... markerele. Andrei se duce înapoi în bancă și așteaptă să se termine școala. „Am salvat copiii de la devenit uriași și adulții de la devenit furnici!”, își zice... Acasă, cum ajunge, vede bineînțeles o zână, dar nu era aceeași.

10.

– Bună, a zis zâna.

– Bună ziua, a răspuns Andrei.

– Sunt mama zânei Bubulina, am venit să-ți îndeplinesc o dorință.

Dar nici nu apucă zâna să-și termine cuvintele, că se prăbuși la pământ, înjunghiată. Din spatele ei se auzi o voce malefică și apărură o altă ființă

– Muahahaha! Sunt zâna Omorina, te voi face să ai dorințe rele!

BUM se auzi și Omorina căzu la pământ, răpusă de nimeni altul decât Tudor, vecinul și colegul lui Andrei. Tudor avea o bătă de baseball în mână:

– Ce doamnă morocănoasă! a zis el și a plecat.

– Mersiii! strigă Andrei după el.

– Cuuuu plăcereeeee! strigă și el înapoi.

11.

Mama Bubulinei este în viață. A fost bandajată de Andrei și se va vindeca folosindu-și puterile magice. Ea spune:

– Ce dorință ai?

– Îmi doresc să avem înălțimi normale din nou!

Se petrece o ploaie de steluțe și Andrei se...

TREZEȘTE!

Se duce să ia micul dejun și se gândește `ce păcat că a fost doar un vis!”

După ce se întoarce în camera lui, găsește pe jos un bilețel pe care scrie: `Nu a fost un vis!, semnat Bubulina”

A fost cea mai tare săptămână din viața lui Andrei.

Vrăjitorul timpurilor

ANA NAINER

Bună! Mă numesc Bunny și sunt iepurele lui Dave. Ei bine, eu nu am fost luat de la magazin, ci de la un vrăjitor. O să vă povestesc în întregime toată povestea mea. A fost una frumoasă, dar și urâtă, deoarece Vrăjitorul s-a separat și a luat o fată în jobenul lui și...

Era o zi de vară călduroasă, la începutul lunii iunie. Un vrăjitor pe nume Erin Black dorea să facă un spectacol de magie în București. Sala a fost plină de copii din prima zi până în ultima zi în care a venit magicianul. Am fost adoptat într-o zi de miercuri, când nu a fost așa de multă lume.

După multe trucuri minunate, Erin a spus:

– Cine poate să îmi fie voluntar? Ia uite! Un băiat morocănos! Vino aici, Dave!

Copilul coboară scările și merge pe scena imensă.

– De unde știi tu cum mă cheamă?

– Am ghicit.

– Wooooowwww, spun spectatorii.

– Ia spune-mi tu mie, de ce ești supărat?

- Tatăl meu nu îmi cumpără ceea ce îmi doresc.
- Adică... asta? Și scoate de la spate un iepuraș alb, cu coada pufoasă. Acest iepure sunt eu!
- De unde ai știut ce îmi doresc?
- Sunt vrăjitor, ce crezi, că nu știu?
- Asta e foarte adevărat.
- Vei primi o cușcă pentru Bunny. Așa îl cheamă. Să nu îl superi.
- Promit!

Și așa am ajuns eu în mâinile lui Dave. Poveste uimitoare, nu?

Este una și mai tare. S-a întâmplat pe 1 aprilie. A fost o glumă destul de ciudată, încât spectatorii s-au speriat. Erin începu cu trucurile sale. La un moment dat, chemă o fată cu păr roșcat, scurt și ondulat. Era o actriță. Mai bine zis, o păpușă care a luat viață (bineînțeles că luase viață cu ajutorul lui Erin). Fata coborî scările și merse pe scenă. Se prefăcu că nu este deloc entuziasmată de ceea ce se va întâmpla. Erin se prefăcu foarte supărat din această cauză și o transformă pe acea actriță într-o persoană mică, cât o păpușă Barbie, și o puse pe jobenul său. Actrița țipă de parcă ea chiar nu știa ce o să se întâmple. Erin își transformă ochii albaștri în ochi roșii precum focul. Părul său castaniu se transformă în șerpi neveninoși, dar înfiorători. La un moment dat, o băgă pe actriță în joben. Oamenii se uitau uluiți și în același timp cu frică la vrăjitor. Nu după puțin timp, Erin spuse:

- Fetița a fost... înghițită. Acum urmați voi!
- După ce Erin observă cât de speriați sunt oamenii, spuse:
- PĂCĂLEALĂ DE 1 APRILIE! Doar nu credeți că o să o mănânc, nu? Mary, vino!
- Am venit. Sperăm că v-am speriat și că v-am uluit în seara aceasta. La revedere!

Acestea sunt cele mai interesante spectacole. Eu cred, pe codița mea de iepuraș, că Erin este VRĂJITORUL TIMPURILOR!

Autografe și dedicații între pisoii

www.motanov.ro